

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 203

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 6 martie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 810 din 7 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 249 alin. 1 și art. 264 din Codul penal din 1969, precum și ale art. 269 și art. 298 din Codul penal	2–7
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
10.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România	8–13
69.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 810

din 7 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 249 alin. 1 și art. 264 din Codul penal din 1969, precum și ale art. 269 și art. 298 din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 249 și art. 264 din Codul penal din 1969, precum și ale art. 269 și art. 298 din Codul penal, excepție ridicată de Mihnea Miron Nicolescu în Dosarul nr. 17.654/3/2015 (2.236/2016) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 197D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.533D/2017, nr. 1.753D/2017 și, respectiv, nr. 2.211D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 din Codul penal din 1969 și ale art. 269 din Codul penal, excepție ridicată de Florin Păstravanu în Dosarul nr. 4.541/105/2011 al Judecătoria Ploiești — Secția penală, de Ioan Scarlat în Dosarul nr. 174/46/2016 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și, respectiv, de Florin Răzvan Ionescu și Gheorghe Cornel Păunescu în Dosarul nr. 4.412/90/2013 al Judecătoria Timișoara — Secția penală.

4. La apelul nominal răspunde, în Dosarul Curții nr. 1.753D/2017, partea Gheorghe Nicola și lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că în dosarele Curții nr. 1.753D/2017, respectiv nr. 2.211D/2017, autorul excepției Ioan Scarlat, respectiv partea Lucian Șerban au solicitat judecarea, în lipsă, a excepției de neconstituționalitate.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.533D/2017, nr. 1.753D/2017 și nr. 2.211D/2017 la Dosarul nr. 197D/2017, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care face referire la aspecte din dosarul de fond al instanței.

7. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. 1 din Codul

penal din 1969 și ale art. 298 din Codul penal, având în vedere Decizia Curții nr. 518 din 6 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 26 septembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 15 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 17.654/3/2015 (2.236/2016), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 249 și art. 264 din Codul penal din 1969, precum și ale art. 269 și art. 298 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Mihnea Miron Nicolescu în soluționarea apelurilor declarate, printre alții, de autorul excepției, împotriva Sentinței penale nr. 812 din data de 7 aprilie 2016, pronunțată de Tribunalul București — Secția I penală în Dosarul nr. 17.654/3/2015. În cauză, Tribunalul București — Secția I penală a admis cererea inculpatului, autor al excepției, a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor menționate în actul de sesizare din infracțiunile de favorizare a infractorului și abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzute de art. 264 alin. 1 și art. 248 din Codul penal din 1969, în infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 249 din Codul penal din 1969 și, în temeiul art. 249 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, l-a condamnat pe inculpat la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu, cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani.

9. Prin Încheierea din 20 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.541/105/2011, **Judecătoria Ploiești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 din Codul penal din 1969 și ale art. 269 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Florin Păstravanu în soluționarea cauzei penale în care a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, fals intelectual, uz de fals, favorizarea infractorului.

10. Prin Încheierea din 25 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 174/46/2016, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Ioan Scarlat în soluționarea cauzei penale în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului, fals intelectual și uz de fals.

11. Prin Încheierea din 29 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.412/90/2013, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 din Codul penal din 1969 și ale art. 269 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Florin Răzvan Ionescu și Gheorghe Cornel Păunescu în soluționarea cauzei penale în care aceștia au fost trimiși în

judecată pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în Dosarul Curții nr. 197D/2017, autorul invocă Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, arătând că aceasta nu este aplicabilă persoanelor condamnate în primă instanță pentru o infracțiune de serviciu comisă din culpă, invocarea, prin analogie, a considerentelor deciziei menționate fiind prohibită în dreptul substanțial penal. Arată că decizia citată anterior vizează o situație identică, raportată la o infracțiune de serviciu, de rezultat, care are ca formă de vinovăție intenția, motiv pentru care sintagma „*îndeplinirea ei defectuoasă*” nu poate fi interpretată diferit în cazul infracțiunii similare comise din culpă. Totodată, susține că neclaritatea este prezentă și în textul art. 269 din Codul penal care, deși preia art. 264 din vechiul Cod penal, are denumirea marginală diferită, face vorbire despre „*făptuitor*”, o noțiune ambiguă care nu poate fi în relație cu activitățile incriminate prin care se realizează elementul material al favorizării și care pot fi desfășurate doar față de un suspect, inculpat sau o persoană condamnată. Susține, de asemenea, că norma penală criticată aduce atingere și prezumției de nevinovăție, ori de câte ori tragerea la răspundere a favorizatorului se face înaintea autorului infracțiunii, stabilirea pedepsei pentru favorizare prin raportare la pedeapsa prevăzută de lege pentru autor determinând situația în care judecătorul este ținut de încadrarea juridică făcută de organul de urmărire penală într-un alt dosar. În același fel, în Dosarul Curții nr. 1.753D/2017, autorul excepției arată că atât denumirea marginală, cât și norma de incriminare folosesc noțiunea de „*făptuitor*”, care nu este definită în titlul X al noului Cod penal. Reține că denumirea de „*faptă*” se regăsește în numeroase texte ale Codului penal — art. 46, art. 47, art. 48 ș.a. — și s-ar putea deduce că „*făptuitor*” este cel care a săvârșit o asemenea „*faptă*”, însă Codul de procedură penală contrazice această posibilă legătură logică, având în vedere că, în conformitate cu dispozițiile art. 104 din Codul de procedură penală, în cursul procesului penal, în condițiile prevăzute de lege, pot fi audiate următoarele persoane: suspectul, inculpatul, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente, martorii și experții. Observă că „*făptuitorul*” nu figurează printre persoanele enumerate, fiind o entitate necunoscută de legea procesual penală. În aceste condiții, susține că nu se justifică reglementarea infracțiunii de favorizare a făptuitorului.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în dosarele Curții nr. 1.533D/2017 și nr. 2.211D/2017, autorii excepției, susțin, în mod identic, că prevederile penale criticate au ca obiect protejarea relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a actului de justiție, fiind definite ca infracțiuni contra desfășurării justiției. Rețin că în conținutul art. 126 din Constituție se regăsește sintagma „*justiția se realizează*”, iar, în opinia acestora, există similitudine de sens între verbele „a desfășura” și „a realiza”. Or, art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală prevede că singurele organe judiciare care realizează justiția sunt instanțele judecătorești. Având în vedere toate cele menționate, autorii excepției susțin, în esență, că celelalte organe judiciare menționate în art. 30 lit. a) și b) din Codul de procedură penală — organele de cercetare penală și procurorul — sunt organe specializate ale statului ce realizează activitatea judiciară, dar nu realizează funcția de justiție. Pornind de la premisa că funcția judiciară și activitatea de desfășurare a justiției nu sunt sinonime, autorii excepției concluzionează că textele incriminatorii, a căror neconstituționalitate se invocă, ar fi constituționale numai în măsura în care noțiunea de îngreunare sau zădărniciere a urmăririi penale (art. 264 din Codul penal din 1969) ori împiedicare sau îngreunare a cercetărilor într-o cauză penală

(art. 269 din Codul penal) se referă exclusiv la cauze aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

14. **Curtea de Apel București — Secția I penală** invocă, cu privire la dispozițiile art. 248 și art. 249 din Codul penal din 1969, precum și cu privire la art. 298 din Codul penal, soluția și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, apreciind că argumentele care au stat la baza pronunțării deciziei respective sunt valabile și în cazul dispozițiilor la care se referă excepția de neconstituționalitate ridicată în prezenta cauză, în cuprinsul cărora sunt folosite, tot pentru conturarea conținutului constitutiv, pe latura obiectivă a unor infracțiuni de aceeași natură (infracțiuni de serviciu), sintagme similare. Cât privește dispozițiile art. 264 din Codul penal din 1969 și art. 269 din Codul penal, care constituie norme de incriminare a infracțiunii de favorizare a infractorului/făptuitorului, opinează că acestea respectă standardele de precizie, claritate și previzibilitate în stabilirea conținutului constitutiv — pe latura obiectivă și pe latura subiectivă — al infracțiunii și, respectiv, în indicarea tratamentului sancționator aplicabil favorizatorului, astfel încât nu se încalcă prezumția de nevinovăție. Reține că, potrivit expunerii de motive la noul Cod penal, reglementarea actuală a infracțiunii de favorizare a făptuitorului păstrează în linii generale reglementarea anterioară, însă au fost aduse unele modificări atât sub aspect terminologic, cât și de conținut. În primul rând, s-a renunțat la folosirea noțiunilor de „*infracțiune*” și „*infractor*” în favoarea celor de „*faptă prevăzută de legea penală*” și de „*făptuitor*”, întrucât activitatea de desfășurare a justiției este împiedicată inclusiv prin sprijinirea unei persoane care a comis o faptă interzisă de legea penală, dar care ar putea, în concret, să nu angajeze răspunderea penală datorită unor cauze care fac imposibilă înțelegerea trăsăturilor esențiale ale infracțiunii (de pildă, minoritatea sau eroarea de fapt). Aceasta, deoarece verificarea condițiilor de existență sau inexistență a responsabilității penale a unei persoane se face în cadrul unui proces penal și nu în raport cu aprecierea făcută de favorizator. S-a arătat că, în acest sens, sunt și dispozițiile art. 378 alin. (4) din Codul penal italian și art. 453 din Codul penal spaniol. În concret, față de susținerile autorului excepției din prezenta cauză, instanța de judecată a reținut că opțiunea de modificare parțială a normei de incriminare, sub aspectul laturii obiective a infracțiunii, prin înlocuirea calității celui favorizat din infractor în făptuitor, aparține legiuitorului, conform atribuției prevăzute de art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, iar constatarea îndeplinirii, în raport cu fiecare reglementare, a acestei condiții de tipicitate aparține instanței, fiind o chestiune de aplicare în concret a uneia sau alteia dintre cele două legi succesive, inclusiv din perspectiva identificării legii penale mai favorabile celui acuzat. Totodată, opinează că noțiunea de „*făptuitor*” din reglementarea actuală nu este ambiguă și nu generează, nici în plan obiectiv, nici în plan subiectiv, o situație de impredictibilitate pentru favorizator. Această noțiune îl desemnează pe autorul unei fapte prevăzute de legea penală, independent de calitatea sa procesuală și de îndeplinirea condițiilor pentru tragerea lui la răspundere penală. Pentru angajarea răspunderii penale a favorizatorului este necesar să se stabilească, în plan obiectiv, săvârșirea de către cel favorizat a unei fapte prevăzute de legea penală, chiar dacă acesta nu răspunde ori nu a ajuns să răspundă penal pentru fapta respectivă, iar, în plan subiectiv, conștientizarea de către favorizator a împrejurării (pe care o dorește și o acceptă) că ajutorul său este dat în scopul enunțat în norma de incriminare unei persoane care a comis o astfel de faptă. Arată, totodată, că favorizarea infractorului/făptuitorului este o infracțiune autonomă, distinctă de infracțiunea/fapta prevăzută de legea penală săvârșită de cel favorizat, astfel că îndeplinirea condițiilor de tipicitate în persoana favorizatorului

se poate verifica chiar dacă cel căruia i s-a dat ajutor (printr-un act comisiv sau printr-un act omisiv) nu a fost trimis în judecată, anterior sau concomitent, pentru fapta sa, aspectul, cu relevanță în speță, supus analizei instanței care procedează la judecarea favorizatorului, fiind acela ca, în momentul săvârșirii actului de favorizare — dacă existența sa este probată —, persoana la care se referă să fi fost implicată într-o procedură de cercetare penală cu privire la o faptă incriminată de legea penală, iar, prin acel act, să se fi urmărit sau acceptat de către favorizator îngreunarea acelei cercetări. Menționează că, în ambele reglementări, limitele speciale de pedeapsă sunt clar prevăzute, clară fiind și dispoziția că numai pedeapsa în concret aplicată favorizatorului nu poate depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta, incriminată de legea penală, a celui favorizat.

15. **Judecătoria Ploiești — Secția penală** opinează că nu se poate susține că normele penale criticate încalcă dispozițiile art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, fiind evident că, în exercitarea funcției de urmărire penală, procurorul și organele de cercetare penală strâng probele necesare pentru a se constata dacă există sau nu temeiuri de trimitere în judecată.

16. **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, în condițiile în care textul de lege nu definește noțiunea de „făptuitor”. În consecință, această noțiune nu are corespondent în legea penală și normele procesual penale privind persoanele și părțile implicate în procesul penal sau care pot fi subiecte ale răspunderii penale. Consideră că noțiunea de „făptuitor” poate genera interpretări diferite datorită caracterului indeterminabil sub aspectul încadrării precise în una dintre calitățile procesuale la care se referă legea penală și, mai ales, în lipsa unei explicații sau definiții legale în Codul penal. Apreciază că normele penale criticate sunt constituționale numai în măsura în care noțiunea de „făptuitor” este interpretată în sensul strict și limitativ al subiecților răspunderii penale sau al subiecților procesuali penali menționați și definiți de Codul penal și de Codul de procedură penală.

17. **Judecătoria Timișoara — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că autorii consideră textele de lege menționate ca fiind neconstituționale printr-o voită scoatere din context a unor sintagme cuprinse în normele constituționale invocate și prin confuzia voluntară dintre sensul dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (1) și rațiunea incriminării faptelor reglementate în Codul penal referitoare la infracțiunile contra înfăptuirii justiției. Apreciază că a lega sintagma cuprinsă în alin. (1) al art. 126 din Constituție — „*justiția se realizează*” — de incriminarea unor fapte care împiedică buna desfășurare a procedurii judiciare este un nonsens. Dacă s-ar accepta raționamentul autorilor excepției, s-ar ajunge la concluzia că toate infracțiunile contra justiției ar putea viza numai acțiuni sau inacțiuni referitoare la procese penale ajunse în faza judecării, lipsind de protecție penală împotriva acțiunilor sau inacțiunilor care ar perturba procesul penal în faza de urmărire penală, ea însăși o fază a procesului penal, și, totodată, s-ar ignora dispozițiile art. 131 din Constituție care fac referire la rolul Ministerului Public în activitatea judiciară. Apreciază că această concluzie contravine tocmai rațiunii pentru care faptele de natura favorizării făptuitorului/infractorului și-au găsit locul printre faptele incriminate de Codul penal în cadrul infracțiunilor contra înfăptuirii justiției.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

19. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în dosarele conexe, reține că dispozițiile art. 248, art. 249 din Codul penal din 1969 și art. 298 din Codul penal incriminează îndeplinirea defectuoasă a unei atribuții de serviciu, astfel încât invocă Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, paragrafele 60—80, apreciind că motivele expuse în cuprinsul acesteia sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză. Consideră că dispozițiile precitate sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 din Codul penal din 1969 și ale art. 269 din Codul penal, apreciază că aceasta este neîntemeiată. Reține, în acest sens, că este vorba despre pedepsirea autorului favorizării pentru propria faptă, și nu pentru fapta autorului infracțiunii care a stat la baza favorizării, sancțiune care se aplică independent de sancționarea sau nu a persoanei favorizate. Apreciază că prevederile criticate sunt în conformitate cu principiul prezumției de nevinovăție și principiul legalității pedepsei, fiind vorba de aplicarea unei pedepse pentru propria faptă, pentru care vinovăția va fi constatată în cadrul unui proces penal cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale, inclusiv a principiului prezumției de nevinovăție. Observă, totodată, că autorul excepției critică soluția legislativă din punctul de vedere al oportunității sale, mai degrabă decât din punctul de vedere al compatibilității cu Constituția, aspect care nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale. Reține că legiuitorul a renunțat la folosirea noțiunilor de „*infracțiune*” și „*infractor*” în favoarea celor de „*faptă prevăzută de legea penală*” și de „*făptuitor*”, întrucât activitatea de înfăptuire a justiției este împiedicată inclusiv prin sprijinirea unei persoane care a comis o faptă interzisă de legea penală, dar care ar putea în concret să nu angajeze răspunderea penală datorită unor cauze care fac imposibilă întrunirea trăsăturilor esențiale ale infracțiunii (de pildă, minoritatea sau eroarea de fapt). Aceasta deoarece verificarea condițiilor de existență sau inexistență a responsabilității penale a unei persoane se face în cadrul unui proces penal, și nu în raport cu aprecierea făcută de favorizator. Apreciază că nu se poate reține că destinatarul normei penale nu are reprezentarea noțiunii de „făptuitor”, aceasta fiind, într-o interpretare accesibilă, conform limbajului comun, persoana care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

20. **Avocatul Poporului**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul Curții nr. 1.533D/2017, consideră că normele penale criticate sunt constituționale, în condițiile în care art. 131 din Legea fundamentală consacră procurorului un rol esențial în activitatea judiciară, și anume acela de reprezentant al intereselor generale ale societății, de apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor. Or, dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție instituie atribuții cu caracter de generalitate care sunt concretizate detaliat, după caz, prin legi organice sau prin legi ordinare. De aceea, formele concrete prin care Ministerul Public își poate îndeplini rolul de reprezentant al interesului social, general și public, sunt reglementate în art. 63 și art. 67 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Totodată, organele de cercetare penală își desfășoară activitatea de cercetare penală, în mod nemijlocit, sub conducerea și supravegherea procurorului, fiind obligate să aducă la îndeplinire dispozițiile acestuia. Astfel, actul de justiție penală este precedat de activitatea de urmărire penală fără de care nu poate fi înfăptuit. Apreciază că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care organele specializate ale statului, în speță, organele de cercetare penală și procurorul, își pot exercita atribuțiile, cu respectarea normelor și principiilor

consacrate în Legea fundamentală. În dosarele Curții nr. 1.753D/2017 și nr. 2.211D/2017, precizează că punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată a fost reținut în Decizia Curții nr. 249 din 25 aprilie 2017, acesta fiind în sensul că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, cererile depuse la dosar, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 248, art. 249 alin. 1 și art. 264 din Codul penal din 1969, precum și ale art. 269 și art. 298 din Codul penal, având următorul conținut:

— Art. 248 din Codul penal din 1969 — *„Abuzul în serviciu contra intereselor publice”*: *„Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimonială a acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”*;

— Art. 249 alin. 1 din Codul penal din 1969 — *„Neglijența în serviciu”*: *„Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimonială a acesteia ori o vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.”*;

— Art. 264 din Codul penal din 1969 — *„Favorizarea infractorului”*: *„Ajutorul dat unui infractor fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii infracțiunii, pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 7 ani.*

Pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru autor.

Favorizarea săvârșită de soț sau de o rudă apropiată nu se pedepsește.”;

— Art. 269 din Codul penal — *„Favorizarea făptuitorului”*: *„(1) Ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă. (2) Pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârșită de autor. (3) Favorizarea săvârșită de un membru de familie nu se pedepsește.”*;

— Art. 298 din Codul penal — *„Neglijența în serviciu”*: *„Încălcarea din culpă de către un funcționar public a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă prin aceasta se cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale*

unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.”

24. Autorii excepției susțin că normele penale criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 126 alin. (1) potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Totodată, susțin că textele de lege criticate aduc atingere și prevederilor art. 6, art. 7 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă și Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției adoptată la New York.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma *„îndeplinește în mod defectuos”* din cuprinsul acestora se înțelege *„îndeplinește prin încălcarea legii”*. Totodată, prin Decizia nr. 518 din 6 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 26 septembrie 2017, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 249 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 298 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma *„îndeplinirea ei defectuoasă”* din cuprinsul acestora se înțelege *„îndeplinirea prin încălcarea legii”*.

26. În consecință, Curtea constată că în Dosarul nr. 197D/2017 devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*. Având în vedere și faptul că actul de sesizare a Curții Constituționale din dosarul precitat este anterior deciziilor de constatare a neconstituționalității, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 249 alin. 1 din Codul penal din 1969, precum și ale art. 298 din Codul penal urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

27. Cu referire la infracțiunea de abuz în serviciu (inclusiv abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor, incriminat în Codul penal din 1969), Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma *„îndeplinește în mod defectuos”* din cuprinsul acestora se înțelege *„îndeplinește prin încălcarea legii”*. Totodată, cu privire la abuzul în serviciu contra intereselor publice, incriminat în legea penală anterioară, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma *„îndeplinește în mod defectuos”* din cuprinsul acestora se înțelege *„îndeplinește prin încălcarea legii”*. În Decizia nr. 518 din 6 iulie 2017, paragrafele 28—30, Curtea a reținut că rațiunea incriminării faptei de neglijență în serviciu este similară celei pentru care este incriminat abuzul în

serviciu, diferența între cele două infracțiuni distingându-se la nivelul laturii subiective — intenția în cazul abuzului în serviciu, respectiv culpa cu prevedere (ușurința)/culpa fără prevedere sau simplă (neglijența) în cazul infracțiunii de neglijență în serviciu. Latura obiectivă a infracțiunii de neglijență în serviciu este formată, ca și la infracțiunea de abuz în serviciu, din elementul material, însoțit de o cerință esențială, urmarea imediată și legătura de cauzalitate dintre activitatea ilicită și rezultatul produs. Curtea a observat, de asemenea, că elementul material al laturii obiective a infracțiunii de neglijență în serviciu presupune încălcarea din culpă a unei îndatoriri de serviciu de către un funcționar public sau de către o altă persoană încadrată în muncă (în cazul variantei atenuate prevăzute de art. 308 din Codul penal) prin cele două modalități normative, respectiv „neîndeplinirea” ori „îndeplinirea defectuoasă” a acesteia.

28. În condițiile în care, în varianta de bază, atât infracțiunea de abuz în serviciu, cât și infracțiunea de neglijență în serviciu prevăd, ca o modalitate normativă identică, „îndeplinirea defectuoasă” a unei îndatoriri de serviciu, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 518 din 6 iulie 2017, că atât soluția, cât și considerentele deciziilor nr. 405 din 15 iunie 2016 și nr. 392 din 6 iunie 2017, referitoare la modalitatea de interpretare a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos”, sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește infracțiunea de neglijență în serviciu. Pe cale de consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. 249 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 298 din Codul penal încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe decât Parlamentul — prin adoptarea legii în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție — sau Guvernul — prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție (paragrafele 38 și 39).

29. Totodată, în paragrafele 44 și 45 ale Deciziei nr. 518 din 6 iulie 2017, Curtea a constatat că noua lege penală extinde foarte mult sfera de aplicare a infracțiunii de neglijență în serviciu, neprevăzând condiția ca paguba, respectiv vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice să aibă o anumită valoare, respectiv ca vătămarea să aibă o anumită intensitate, aspect de natură a face imposibilă delimitarea între abaterile disciplinare sau inerentele greșeli profesionale și infracțiunea de neglijență în serviciu. Așadar, Curtea a constatat că reglementarea în vigoare a infracțiunii de neglijență în serviciu permite încadrarea în conținutul său a oricărei fapte săvârșite din culpă, dacă s-a adus o atingere minimă drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

30. În aceste condiții, Curtea a constatat că, în ceea ce privește acest aspect, sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, paragrafele 75—80, și ale Deciziei nr. 392 din 6 iunie 2017, paragrafele 46—56, astfel încât, în acord cu acestea, Curtea a reținut că sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine, pe de-o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. Astfel, responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind neglijența în serviciu ține atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată (Parlament/Guvern), cât și de organele judiciare (Ministerul Public și instanțele judecătorești). Cu alte cuvinte, Curtea a constatat necesitatea complinirii de către legiuitor a omisiunii legislative constatate, sub aspectul valorii pagubei sau intensității/gravității vătămării drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei

persoane juridice în vederea asigurării clarității și previzibilității norme penale examinate.

31. Când privește critica referitoare la sintagma „vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane”, Curtea a constatat că sunt valabile *mutatis mutandis* considerentele reținute în Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, precizată, paragrafele 84 și 85, în condițiile în care infracțiunea de neglijență în serviciu este, astfel cum s-a arătat, o infracțiune de rezultat, astfel încât consumarea ei este legată de producerea uneia dintre urmările prevăzute de dispozițiile art. 298 din Codul penal, și anume cauzarea unei pagube sau vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

32. În ceea ce privește dispozițiile art. 269 din Codul penal privind infracțiunea de favorizare a făptuitorului, cu privire la critica referitoare la lipsa de claritate a norme penale de incriminare determinată de folosirea noțiunii de „făptuitor”, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 249 din 25 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 768 din 27 septembrie 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată și a constatat că dispozițiile art. 269 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

33. În motivarea deciziei sale, instanța de control constituțional a reținut, în paragrafele 18—21 ale Deciziei nr. 249 din 25 aprilie 2017, că infracțiunea prevăzută de dispozițiile art. 269 din Codul penal se regăsea în dispozițiile art. 264 din Codul penal din 1969, sub denumirea marginală „Favorizarea infractorului”. În contextul celor două reglementări succesive, Curtea a observat că noțiunea de „infractor” din Codul penal din 1969 a fost înlocuită în noul cod cu cea de „făptuitor”. Totodată, în expunerea de motive a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal s-a arătat că se renunță la folosirea noțiunilor de „infracțiune” și „infractor” în favoarea celor de „faptă prevăzută de legea penală” și de „făptuitor”, întrucât activitatea de înfăptuire a justiției este împiedicată inclusiv prin sprijinirea unei persoane care a comis o faptă interzisă de legea penală, dar care ar putea în concret să nu angajeze răspunderea penală datorită unor cauze care fac imposibilă întrunirea trăsăturilor esențiale ale infracțiunii (de pildă, minoritatea sau eroarea de fapt). Aceasta deoarece verificarea condițiilor de existență sau inexistență a responsabilității penale a unei persoane se face în cadrul unui proces penal, și nu în raport cu aprecierea făcută de favorizator.

34. Astfel, în ceea ce privește noțiunea de „făptuitor”, Curtea a constatat că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, aceasta este definită ca „făptaș; persoană care făptuiește, realizează ceva”, iar potrivit aceluiași dicționar, „făptaș” este acea „persoană care a comis o faptă condamnabilă, de obicei un delict, o infracțiune”. În continuare, Curtea a apreciat că, pentru a stabili înțelesul penal al noțiunii de „făptuitor”, trebuie avut în vedere întreg ansamblul legislativ prevăzut de actul normativ în care se regăsește prevederea criticată, și anume Codul penal. Astfel, din analiza dispozițiilor art. 15 alin. (1) și art. 16 din Codul penal, care definesc infracțiunea și prevăd formele de vinovăție în materie penală, rezultă că făptuitor este acea persoană care săvârșește o faptă prevăzută de legea penală. În plus, Curtea a observat că, potrivit dispozițiilor art. 269 din Codul penal, constituie infracțiunea de favorizare a făptuitorului săvârșirea faptelor concretizate în ajutorul dat făptuitorului, sub aspectul laturii subiective presupunând intenția directă calificată prin scop, și anume în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate. Având în vedere acest aspect, Curtea a

constatat că nu orice faptă ce se concretizează într-un ajutor dat făptuitorului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de favorizare a făptuitorului. Astfel, doar dacă se constată că scopul prevăzut de lege — împiedicarea sau îngreunarea cercetărilor într-o cauză penală, tragerea la răspundere penală, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate — a fost urmărit prin realizarea faptei, se va reține săvârșirea infracțiunii de favorizare a făptuitorului. În realizarea elementului material al infracțiunii de favorizare a făptuitorului, autorul acesteia își va fi prefigurat efectul pe care realizarea acestuia îl va avea asupra făptuitorului unei fapte prevăzute de legea penală. Astfel, favorizatorul va avea o reprezentare reală a activității desfășurate de cel favorizat, altfel nu s-ar realiza conceptual activitatea sub forma ajutorului dat făptuitorului.

35. Totodată, Curtea constată că în Decizia nr. 362 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 3 octombrie 2017, paragraful 24, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și art. 319 alin. (1) din Codul de procedură penală, a reținut că „prin «făptuitor» se înțelege persoana care nu are calitatea de suspect, dar în legătură cu care sunt realizate acte de cercetare penală. Astfel, pot avea calitatea de făptuitor persoanele împotriva cărora a fost înregistrată o plângere penală sau persoanele avute în vedere în desfășurarea urmăririi penale *in rem*, dar în privința cărora nu este atins standardul de probațiune necesar pentru a putea fi încadrate în categoria suspectilor sau a inculpaților. Prin urmare, în privința acestor persoane, probatoriul administrat furnizează indicii care să sugereze o eventuală formă de vinovăție în săvârșirea faptelor ce fac obiectul urmăririi penale”.

36. De asemenea, Curtea nu poate reține critica potrivit căreia normele penale de incriminare a infracțiunilor de favorizare a infractorului/făptuitorului (art. 264 din Codul penal din 1969 și art. 269 din Codul penal) contravin dispozițiilor

art. 126 din Constituție referitoare la realizarea justiției, în condițiile în care valoarea socială protejată prin dispozițiile criticate este buna înfăptuire a actului de justiție în materie penală, ce poate fi lezată prin faptul că infractorul/făptuitorul poate beneficia de sprijin „*pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei*” ori „*în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate*”. Așadar, buna înfăptuire a actului de justiție în materie penală presupune prevenirea situațiilor în care s-ar putea interfera într-o manieră gravă cu buna și corectă desfășurare a procesului penal, în ansamblu, iar nu doar cu privire la o anumită fază a sa, astfel cum susțin autorii excepției de neconstituționalitate. De altfel, în acord cu doctrina, Curtea reține că obiectul juridic special al infracțiunii de favorizare a făptuitorului îl reprezintă relațiile sociale referitoare la înfăptuirea justiției penale prin asigurarea descoperirii, cercetării și judecării celor care au comis fapte prevăzute de legea penală și a executării sancțiunilor penale aplicate, în cazul în care aceste fapte constituie infracțiuni. Or, Curtea reține că art. 126 din Constituție nu se referă la înfăptuirea actului de justiție în materie penală, ci statuează asupra principiului separației puterilor în stat, din care rezultă că justiția se realizează exclusiv prin autoritatea judecătorească, în a cărei componență intră Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. În aceste condiții, Curtea constată că, în susținerea criticilor de neconstituționalitate, autorii rețin similitudinea de sens între verbele „*a înfăptui*”/„*a realiza*” justiția, însă fac abstracție de rațiunea incriminării faptelor reglementate în Codul penal referitoare la infracțiunile contra înfăptuirii justiției, care nu vizează doar acțiuni sau inacțiuni referitoare la procese penale ajunse în faza judecății.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 249 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 298 din Codul penal, excepție ridicată de Mihnea Miron Nicolescu în Dosarul nr. 17.654/3/2015 (2.236/2016) al Curții de Apel București — Secția I penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihnea Miron Nicolescu în Dosarul nr. 17.654/3/2015 (2.236/2016) al Curții de Apel București — Secția I penală, de Florin Păstravanu în Dosarul nr. 4.541/105/2011 al Judecătorei Ploiești — Secția penală, de Ioan Scarlat în Dosarul nr. 174/46/2016 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și, respectiv, de Florin Răzvan Ionescu și Gheorghe Cornel Păunescu în Dosarul nr. 4.412/90/2013 al Judecătorei Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 264 din Codul penal din 1969 și ale art. 269 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală, Judecătorei Ploiești — Secția penală, Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și, respectiv, Judecătorei Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România

Având în vedere importanța în plan economic a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase, domeniu sensibil cu un nivel ridicat al contrafacerilor și mai ales al evaziunii fiscale, este imperios necesară asigurarea unei discipline riguroase a pieței și un înalt nivel de protecție a consumatorilor,

ținând cont de faptul că, în prezent, nu există posibilitatea de a cunoaște în mod real cantitățile de metal prețios introduse și/sau scoase de pe teritoriul României, precum și de faptul că legislația nu prevede obligativitatea prezentării actelor de proveniență a obiectelor din metale prețioase atunci când operatorii economici se prezintă la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor pentru marcarea obiectelor,

luând în considerare faptul că, deși există obligația legală ca vânzarea, cumpărarea și scoaterea din țară a lingourilor și/sau topiturilor din metale prețioase sau aliaje ale acestora să se realizeze numai dacă acestea sunt însoțite de raport de încercare eliberat de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, sunt numeroase cazurile de nerespectare a acestei obligații, având în vedere că nu există prevederi legale referitoare la condițiile în care operatorii economici proveniți din celelalte state membre pot desfășura pe teritoriul României operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase, iar în prezent sunt tot mai multe solicitări din partea acestora de a desfășura astfel de operațiuni pe teritoriul României,

ținând cont de faptul că nu există evidențe referitoare la desfășurarea de operațiuni cu metale prețioase pe teritoriul României a operatorilor economici din alte state membre, deși cel puțin la nivel de comerț la distanță există dovezi ale activității unor astfel de operatori,

prin lipsa prevederilor legale referitoare la condițiile în care operatorii economici proveniți din celelalte state membre pot desfășura pe teritoriul României operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase, precum și prin imposibilitatea supravegherii activității acestora pe teritoriul României, întrucât comerțul la distanță practicat de către aceștia este din ce în ce mai intens și sunt grav afectate:

— interesele economice ale consumatorilor, prin achiziționarea de obiecte și bijuterii din metale prețioase nemarcate, al căror conținut de metal prețios nu a fost verificat;

— interesele economice ale operatorilor economici români prin concurență neloială;

— interesele economice ale statului prin neplata taxelor aferente,

în lipsa prevederilor legale referitoare la condițiile în care operatorii economici proveniți din celelalte state membre pot desfășura pe teritoriul României operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase, conform legislației în vigoare, pe teritoriul României pot desfășura operațiuni cu metale prețioase doar operatorii economici români, înființați și organizați conform legislației naționale. Acest lucru reprezintă o barieră pentru libera circulație a bunurilor și a serviciilor, astfel că oricând România se poate afla în situația de a avea atât plângeri la Curtea de Justiție a Uniunii Europene din partea unor operatori economici legal constituiți în alt stat membru al Uniunii Europene, care nu își pot desfășura activitatea și în România, cât și declanșarea procedurii de „infringement” pentru nerespectarea legislației europene,

de asemenea trebuie să se țină cont de faptul că, în prezent, legislația permite existența toleranței negative de 4‰ la stabilirea titlului metalului prețios, ceea ce nu permite acceptarea la comercializare pe teritoriul Uniunii Europene a obiectelor din metale prețioase marcate în România, acest tip de toleranță negativă fiind interzis la nivelul celorlalte state membre,

luând în considerare beneficiul public generat de disciplinarea pieței și de asigurarea unei bune evidențe a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase pe teritoriul României, precum și crearea cadrului legal necesar pentru ca operatorii economici din alte state membre să poată desfășura operațiuni în mod nediscriminatoriu,

în considerare faptul că aceste elemente vizează interesul public general și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

cu respectarea procedurii de notificare prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2004 privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. a) *autorizarea* — procedura de abilitare a operatorilor economici de a efectua operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase;

b) *autorizație* — actul emis de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor care acordă dreptul de a desfășura operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase;

c) *autoritate competentă* — orice organism sau autoritate dintr-un stat membru, astfel definită la art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010, cu modificările ulterioare;

d) *aur de investiții* — aurul de investiții, astfel definit la art. 313 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Operațiunile cu aur de investiții se realizează prin livrare fizică și prin operațiuni în conturi de metal prețios sau hârtii de valoare exprimate în aur, deținute la bănci;

e) *aur monetar* — acea parte a aurului de investiții utilizat ca activ, care este deținut cu titlu de rezervă oficială de Banca Națională a României. Aurul monetar se prezintă de regulă sub formă de monede cu titlul minim de 900/1.000, lingouri, precum și bare standard cu titlul minim de 995/1.000;

f) *certificatul de testare* — documentul emis de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor care confirmă conținutul de metal prețios dintr-un obiect;

g) *contract la distanță* — contractul astfel definit la art. 2 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2014 privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 157/2015;

h) *contract în afara spațiilor comerciale* — contractul astfel definit la art. 2 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2014, aprobată cu modificări prin Legea nr. 157/2015;

i) *marca de responsabilitate* — marca stabilită și înregistrată la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, care se aplică pe obiectele din metale prețioase de către operatorii economici care pun pe piața națională produsul respectiv și prin care aceștia își asumă responsabilitatea în legătură cu eventualele vicii ascunse ale obiectului din metal prețios;

j) *marca de stat* — marca oficială, protejată prin lege, reprezentată de un simbol unic pentru tipul de metal prețios, alături de precizarea titlului redat în cifre arabe, care se aplică pe obiectele din metale prețioase exclusiv de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, ca autoritate competentă, înainte de punerea pe piața națională a acestora;

k) *marca de titlu* — semnul convențional, diferit în funcție de titlul metalului prețios, care se aplică de către producător pe obiectele din metale prețioase, exprimat în cifre arabe;

l) *marcare* — operațiunea de aplicare a unei mărci pe un obiect din metal prețios;

m) *marcă* — semn convențional aplicat pe un obiect din metal prețios;

n) *marcă echivalentă* — marca oficială a altor state membre ale Uniunii Europene, din Spațiul Economic European și Turcia aplicată obiectelor din metale prețioase, care au fost analizate de către o autoritate competentă, în conformitate cu cerințele identice sau echivalente cu cele specificate în prevederile actelor normative naționale în vigoare;

o) *marca falsă* — însemnul aplicat pe un obiect din metal prețios sau din metal comun, asemănător unei mărci de stat/mărci oficiale sau unei mărci de responsabilitate;

p) *metale prețioase* — aur, argint, platină și paladiu, precum și aliajele acestora, sub orice formă;

q) *obiecte de aurărie și argintărie* — orice obiect confecționat din aur, respectiv argint, cu excepția obiectelor de podoabă denumite bijuterii;

r) *operator economic* — persoană fizică sau juridică astfel cum este definită la art. 2 pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

s) *pietre prețioase* — diamantele naturale, rubinele naturale, safirele naturale, smaraldele naturale și perlele naturale sau de cultură;

ș) *punerea pe piața națională* — acțiunea realizată de operatorii economici de a face disponibile pe piața națională, pentru prima dată, contra cost sau gratuit, obiecte din metale prețioase;

ț) *raport de încercare* — document eliberat de către Laboratorul încercări metale prețioase al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor;

ț) *titlu* — proporția de metal prețios conținut de un obiect, exprimată în miimi;

u) *titular al autorizației* — operatorul economic pe numele căruia a fost emisă autorizația;

v) *toleranță negativă* — orice abatere negativă de la titlul metalului prețios.”

2. La articolul 2 punctul 2, litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) intermedierea operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase;”

3. La articolul 2 punctul 2, litera k) se abrogă.

4. La articolul 2, punctele 3, 4 și 7—10 se abrogă.

5. După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 21, cu următorul cuprins:

„Art. 21. — (1) Prezenta ordonanță de urgență nu se aplică:

a) obiectelor confecționate din metale prețioase cu titlu mai mic decât titlul minim legal;

b) obiectelor confecționate din metale comune acoperite cu metale prețioase;

c) obiectelor confecționate din metale prețioase destinate utilizării în scop industrial, tehnic, științific, educațional, medical, de laborator și în alte scopuri similare;

d) obiectelor confecționate din metale prețioase temporar introduse pe teritoriul României pentru a fi prezentate în cadrul expozițiilor fără vânzare;

e) obiectelor din metale prețioase aflate în patrimoniul cultural național;

f) operațiunilor având ca obiect aur de investiții;

g) operațiunilor cu aur, inclusiv cu aur monetar, alte metale prețioase și pietre prețioase, desfășurate de către Banca Națională a României;

h) monedelor vândute în scop numismatic de către Banca Națională a României.

(2) Operațiunile cu aur monetar se efectuează în exclusivitate de Banca Națională a României, conform statutului său de funcționare.”

6. Titlul capitolului III se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL III

Drepturi și obligații referitoare la dobândirea, deținerea sau efectuarea de operațiuni cu metale și pietre prețioase”

7. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Operatorii economici care comercializează obiecte din metale prețioase și pietre prețioase au obligația de a informa consumatorii corect, complet și precis cu privire la natura și caracteristicile obiectelor pe care le comercializează.

(2) La comercializarea obiectelor din metale prețioase, precum și a pietrelor prețioase, eticheta va cuprinde informații privind natura și caracteristicile acestora: titlul metalului prețios și/sau echivalența acestuia în karate, după caz, greutatea, tipul pietrelor prețioase, greutatea acestora și orice alte informații pe care operatorul economic le consideră utile pentru consumatori.”

8. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Operațiunile cu metale prețioase și pietre prețioase, prevăzute la art. 2 pct. 2, se pot efectua de către operatorii economici autorizați, numai în baza autorizației eliberate de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor pe perioadă nedeterminată, vizată anual de către aceasta. Scopul vizării anuale este verificarea menținerii condițiilor de autorizare.

(2) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) pot solicita completarea autorizației și/sau renunțarea la efectuarea uneia sau mai multor operațiuni.

(3) Renunțarea la efectuarea uneia sau mai multor operațiuni produce efecte începând cu data de 1 ianuarie a anului următor anului în care s-a înregistrat cererea de renunțare și se realizează prin înscrierea unei mențiuni corespunzătoare pe autorizație.

(4) Pentru autorizațiile distruse, pierdute sau furate Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor eliberează duplicate.

(5) Procedurile de autorizare, vizare anuală, completare, renunțare și eliberare de duplicate, precum și formularele-tip utilizate se aprobă prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(6) Modelul autorizației se stabilește prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(7) Nu se supun autorizării pentru efectuarea operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor operatorii economici din statele membre ale Uniunii Europene, din Spațiul Economic European și Turcia care sunt înregistrați la autoritatea competentă.

(8) Operatorii economici prevăzuți la alin. (7) sunt obligați ca, înainte începerii efectuării de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase pe teritoriul României, inclusiv în cazul contractelor la distanță și al contractelor în afara spațiilor comerciale, să notifice acest fapt Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(9) Procedura de notificare, modelul formularului de notificare și modelul documentului emis de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor în urma notificării vor fi aprobate prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(10) Operatorii economici autorizați, precum și cei prevăzuți la alin. (7) sunt obligați ca, în cazul în care intervin modificări cu privire la numele/denumirea, adresa/sediul social și la celelalte locuri de desfășurare a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase, să le notifice în scris Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor în termen de 10 zile de la data producerii lor.

(11) Sunt exceptate de la autorizarea prevăzută la alin. (1):

a) Banca Națională a României, pentru operațiunile cu aur, alte metale prețioase și pietre prețioase și vânzarea monedelor în scop numismatic;

b) Ministerul Finanțelor Publice, pentru operațiunile de păstrare în depozit, în tezaurul trezoreriei, de executare silită, pentru operațiunile de valorificare, precum și pentru operațiunile conexe acestora;

c) Ministerul Afacerilor Interne, organele cu atribuții de control din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, pentru operațiunile de păstrare în depozit, în condițiile legii, a metalelor prețioase și pietrelor prețioase;

d) Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, pentru operațiunile de păstrare în depozit a metalelor prețioase și pietrelor prețioase, marcarea metalelor prețioase, precum și orice alte operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase pentru care este autorizată potrivit legii;

e) persoanele fizice, pentru scoaterea din România, introducerea în România și tranzitul pe teritoriul acesteia al bijuteriilor, al obiectelor de aurărie sau argintărie, dacă acestea sunt destinate uzului personal al persoanei fizice în cauză;

f) persoanele fizice, pentru operațiunile de scoatere din România a obiectelor de aurărie și argintărie, dacă valoarea individuală a acestora nu depășește echivalentul în lei al sumei de 500 euro;

g) Ministerul Justiției — Agenția Națională a Bunurilor Indisponibilizate, pentru operațiunile de păstrare în depozit și valorificare a metalelor prețioase și pietrelor prețioase.”

9. După articolul 8 se introduce un nou articol, articolul 8¹, cu următorul cuprins:

„Art. 8¹. — (1) Introducerea și scoaterea în și din țară, de către operatorii economici autorizați și de către alte persoane fizice și/sau juridice, altele decât cele autorizate conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, a obiectelor și bijuteriilor din metale prețioase cu sau fără pietre prețioase se vor face cu respectarea condițiilor și limitelor prevăzute de legislația vamală în vigoare.

(2) La declarația vamală se anexează în mod obligatoriu declarația pe propria răspundere care prevede că autorizația nu este retrasă sau suspendată la data efectuării formalităților vamale, în cazul operațiunilor efectuate de către operatorii economici autorizați să desfășoare operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase.”

10. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Operatorii economici autorizați să efectueze operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase, precum și cei prevăzuți la art. 8 alin. (7) au obligația să asigure evidența strictă a acestora.”

11. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Operatorii economici prevăzuți la art. 9 au obligația să pună la dispoziție organelor abilitate toate documentele și evidențele solicitate de acestea.”

12. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Marcarea are ca scop certificarea faptului că obiectele din metale prețioase au conținutul de metal prețios corespunzător mărcii de titlu aplicate și identificarea operatorilor economici care au aplicat mărcile de responsabilitate.

(2) În România titlul minim legal, prevăzut la art. 2¹ alin. (1) lit. a), este:

- a) 333 pentru aur;
- b) 750 pentru argint;
- c) 950 pentru platină;
- d) 950 pentru paladiu.

(3) Titlurile legale în România, exprimate în miimi, care se aplică obiectelor din metale prețioase, sunt următoarele:

a) pentru aur: 333; 375; 500; 585; 750; 833; 900; 916; 986 și 999;

b) pentru argint: 750; 800; 875; 916; 925 și 999;

c) pentru platină: 950;

d) pentru paladiu: 950.

(4) Pe teritoriul României pot fi puse pe piață doar obiectele din metale prețioase care au aplicate marca de titlu, marca de responsabilitate și marca de stat.

(5) Pentru obiectele din metale prețioase, provenite din confiscări sau care sunt trecute în orice alt mod legal în proprietatea privată a statului și care nu sunt marcate corespunzător pentru a putea fi puse pe piață, se aplică marca de stat de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (4), pot fi comercializate pe teritoriul României obiecte din metale prețioase dacă acestea au aplicată de către o autoritate competentă dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, din Spațiul Economic European și Turcia o marcă echivalentă cu marca de stat, cu condiția ca indicațiile furnizate să conțină informații echivalente și inteligibile pentru consumatorii din România.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (2) și (3), pot fi comercializate pe teritoriul României obiecte din metale prețioase care au aplicată o marcă de titlu ce reprezintă titlul legal conform legislației dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, din Spațiul Economic European și Turcia, dacă acestea au aplicată de către o autoritate competentă din acel stat o marcă echivalentă cu marca de stat, cu condiția ca indicațiile furnizate să conțină informații echivalente și inteligibile pentru consumatorii din România.

(8) Sunt recunoscute pe teritoriul României mărcile de responsabilitate ale operatorilor economici proveniți dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, din Spațiul Economic European și Turcia, înregistrate la autoritatea competentă din statul de stabilire.

(9) Prin excepție de la prevederile alin. (4), obiectele din metale prețioase pe care, din cauza construcției, nu pot fi aplicate marca de titlu, marca de responsabilitate și marca de stat pot fi comercializate dacă au aplicată marca de stat ori sunt însoțite de certificatul de testare, după caz.

(10) Sunt exceptate de la marcarea:

- a) obiectele din argint în greutate de până la 2,00 grame;
- b) obiectele din paladiu în greutate de până la 2,00 grame;
- c) obiectele din aur în greutate de până la 1,00 gram;
- d) obiectele din platină în greutate de până la 1,00 gram;
- e) fragmentele de obiecte din metale prețioase;
- f) monedele, medaliile și plachetele din metale prețioase;
- g) lingourile din metale prețioase;
- h) metalele prețioase sub formă de materii prime;
- i) obiectele confecționate din metale prețioase destinate exportului.

(11) Pentru obiectele prevăzute la alin. (10) lit. a)—d) și f)—g), Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor eliberează certificate de testare sau rapoarte de încercare.

(12) Obiectele din metale prețioase ce urmează a fi puse pe piața națională vor fi prezentate la una dintre structurile teritoriale ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor pentru a fi marcate, în termen de 7 de zile de la data înregistrării acestora în gestiune, împreună cu documentele de proveniență, cu excepția celor prevăzute la alin. (6).”

13. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Anterior aplicării mărcii de stat, metalele prețioase trebuie să fie supuse unei analize fizice sau chimice, în vederea stabilirii titlului acestora.

(2) La stabilirea titlului metalelor prețioase nu se admit toleranțe negative.

(3) Analiza și marcarea obiectelor din metale prețioase se efectuează în termen de 15 zile de la data preluării acestora.

(4) Dacă în urma analizelor fizice sau chimice se constată neconformități precum aliaj neomogen, lipituri și umpluturi nepermise, operatorul economic va fi notificat cu privire la acest aspect, pentru retragerea obiectelor în vederea remedierii neconformităților.

(5) Procedurile de analiză și marcarea se stabilesc prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(6) Modelele mărcilor de stat se stabilesc prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(7) Procedura de stabilire și înregistrare a mărcilor de responsabilitate se aprobă prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(8) La prezentarea obiectelor din metale prețioase la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor în vederea mărcii cu marca de stat, acestea trebuie să fie deja marcate cu marca de titlu și marca de responsabilitate, în locurile stabilite prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(9) Fac excepție de la prevederile alin. (8) obiectele din metale prețioase prezentate de către Ministerul Finanțelor Publice.”

14. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor este singura autoritate competentă la nivel național care:

- a) efectuează analiza și marcarea cu marca de stat a obiectelor din metale prețioase;
- b) efectuează expertize ale metalelor prețioase și ale pietrelor prețioase, dispuse de instanțele de judecată și de notariatele publice, la solicitarea organelor de urmărire penală, a organelor vamale sau a organelor de valorificare a bunurilor confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, precum și la cererea persoanelor fizice și juridice;
- c) efectuează încercări ale metalelor prețioase;
- d) stabilește și înregistrează mărcile utilizate pentru marcarea metalelor prețioase;

e) stabilește tarife pentru activitățile de încercare, analiză, marcarea, expertizare și înregistrare a mărcilor de responsabilitate, sumele încasate constituindu-se integral venituri la bugetul de stat.”

15. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor își exercită drepturile și își asumă obligațiile specifice activităților de încercare, analiză, marcarea, expertizare, înregistrare, vizare și autorizare, în calitate de autoritate competentă pe teritoriul României.”

16. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Constituie contravenție următoarele fapte:

a) încălcarea prevederilor art. 8 alin. (1) prin desfășurarea fără autorizație a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 la 10.000 lei, precum și cu confiscarea bunurilor ce fac obiectul contravenției și, după caz, a sumelor încasate;

b) încălcarea prevederilor art. 8 alin. (8) prin desfășurarea operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase de către operatorii economici prevăzuți la art. 8 alin. (7), fără a notifica Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 la 10.000 lei, precum și cu confiscarea bunurilor ce fac obiectul contravenției și, după caz, a sumelor încasate;

c) încălcarea prevederilor art. 9 prin nerespectarea obligației de a asigura evidența strictă a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase de către operatorii economici autorizați să efectueze operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase, precum și de către cei prevăzuți la art. 8 alin. (7) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 la 10.000 lei, precum și cu confiscarea bunurilor ce fac obiectul contravenției și, după caz, a sumelor încasate;

d) încălcarea prevederilor art. 12 alin. (12) prin nerespectarea de către operatorii economici autorizați a obligației de a prezenta obiectele din metale prețioase ce urmează a fi puse pe piața națională, la una dintre structurile teritoriale ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, în termen de maximum 7 zile de la data înregistrării acestora în gestiune, pentru a fi marcate, împreună cu documentele de proveniență, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 la 10.000 lei, precum și cu confiscarea bunurilor ce fac obiectul contravenției și, după caz, a sumelor încasate;

e) încălcarea prevederilor art. 8 alin. (10) prin nerespectarea de către operatorii economici autorizați, precum și de către cei prevăzuți la art. 8 alin. (7) a obligației ca, în cazul în care intervin modificări cu privire la numele/denumirea, adresa/sediul social și la celelalte locuri de desfășurare a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase, să le notifice în scris Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor în termen de 10 zile de la data producerii lor constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 6.000 lei la 12.000 lei;

f) încălcarea prevederilor art. 10 prin nerespectarea de către operatorii economici autorizați, precum și de către cei prevăzuți la art. 8 alin. (7) a obligației de a pune la dispoziția organelor abilitate toate documentele și evidențele solicitate de acestea constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 6.000 lei la 12.000 lei;

g) încălcarea prevederilor art. 7 prin nerespectarea de către operatorii economici care comercializează obiecte din metale prețioase și pietre prețioase a obligației de a informa consumatorii corect, complet și precis cu privire la natura și caracteristicile obiectelor pe care le comercializează, inclusiv cu privire la corectitudinea informațiilor cuprinse în etichetă, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 15.000 lei.”

17. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Comercializarea sau expunerea spre comercializare a metalelor prețioase, fără ca acestea să fie marcate în prealabil potrivit prevederilor legale în vigoare, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 la 20.000 lei, precum și cu confiscarea bunurilor ce fac obiectul contravenției.”

18. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către:

a) personalul împuternicit al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor în ceea ce privește contravențiile prevăzute la art. 18 și 19, potrivit atribuțiilor ce îi revin în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

b) personalul împuternicit al Agenției Naționale de Administrare Fiscală în ceea ce privește contravențiile prevăzute la art. 18 lit. a)—d) și lit. f), precum și la art. 19 potrivit atribuțiilor ce îi revin în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

c) agenții și ofițerii de poliție din cadrul Poliției Române, în ceea ce privește contravențiile prevăzute la art. 18 lit. a), c), d), f) și g), precum și contravenția prevăzută la art. 19;

d) subofițerii și ofițerii din cadrul Jandarmeriei Române în ceea ce privește contravenția prevăzută la art. 19.”

19. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) La propunerea justificată a personalului prevăzut la art. 20, se poate aplica una dintre următoarele sancțiuni administrative:

a) suspendarea autorizației pentru efectuarea de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase pe o perioadă de 6 luni atunci când:

— nu sunt întocmite evidențele operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase, în condițiile prevederilor legale în vigoare;

— sunt comercializate sub orice formă bijuteriile și obiectele din metale prețioase, cu ori fără pietre prețioase, fără ca acestea să fie marcate, în condițiile prevăzute de lege;

— nu se respectă obligația notificării Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor cu privire la schimbările intervenite în datele de identificare a titularului autorizației;

b) retragerea autorizației pentru efectuarea de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase atunci când:

— nu au fost întreprinse măsuri pentru remedierea cauzelor care au determinat suspendarea autorizației pentru efectuarea de operațiuni cu metale și pietre prețioase pe o perioadă de 6 luni, ca urmare a încălcării prevederilor legale în vigoare privind regimul metalelor prețioase și al pietrelor prețioase;

— operatorul economic autorizat nu mai îndeplinește una sau mai multe din condițiile necesare în vederea autorizării;

— există condamnări definitive pentru infracțiuni în legătură cu operațiunile cu metale prețioase sau pietre prețioase ale operatorului economic autorizat sau ale unui angajat al operatorului economic autorizat;

c) interzicerea efectuării de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase pe teritoriul României de către operatorii economici, prevăzuți la art. 8 alin. (7), cu respectarea prevederilor Regulamentului (CE) nr. 764/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a unor proceduri de aplicare a anumitor norme tehnice naționale pentru produsele comercializate în mod legal în alt stat membru și de abrogare a Deciziei nr. 3.052/95/CE, atunci când:

— sunt încălcate prevederile legale în vigoare privind regimul metalelor prețioase și al pietrelor prețioase și nu se întreprind măsuri pentru remedierea situațiilor astfel create;

— există condamnări definitive pentru infracțiuni în legătură cu operațiunile cu metale prețioase sau pietre prețioase ale operatorului economic sau ale unui angajat al operatorului economic.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, suspendarea sau retragerea autorizației pentru efectuarea de operațiuni cu metale prețioase și cu pietre prețioase, precum și interzicere efectuării de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase se dispun prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, care se comunică titularului autorizației.

(3) Ordinul de suspendare ori, după caz, de retragere a autorizației, precum și ordinul de interzicere a efectuării de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase produc efecte de la data comunicării. Cu aceeași dată urmează să se calculeze și perioada de suspendare.

(4) Împotriva ordinului de suspendare ori de retragere a autorizației sau, după caz, a ordinului de interzicere a efectuării de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase se poate formula contestație la instanța de contencios administrativ, în termenele și în condițiile prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Procedura privind măsurile prevăzute la alin. (1), precum și procedura de reautorizare pentru efectuarea de operațiuni cu metale prețioase și cu pietre prețioase vor fi stabilite prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.”

20. Articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — În cazul suspendării autorizației, operatorul economic care o deținea nu mai are dreptul să efectueze operațiunile cu metale prețioase și pietre prețioase pentru care a fost autorizat, până când se constată încetarea cauzelor care au determinat suspendarea.”

21. La articolul 25, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Obiectele din metale prețioase și pietre prețioase provenite din confiscări sau care sunt trecute în proprietatea privată a statului vor fi valorificate potrivit dispozițiilor legale în vigoare.”

22. La articolul 25, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Termenul de depunere la unitățile Trezoreriei Statului a obiectelor din metale sau pietre prețioase este de 48 de ore de la data întocmirii documentului care a stat la baza ridicării bunurilor considerate fără stăpân, precum și a celor ridicate în vederea confiscării ori confiscate în condițiile prevăzute de lege.”

23. După articolul 25 se introduce un nou articol, articolul 25¹, cu următorul cuprins:

„Art. 25¹. — (1) Procedurile privind expertizarea metalelor prețioase și a pietrelor prețioase dispusă de instanțele de judecată și de notariatele publice se aprobă prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(2) Procedurile privind expertizarea metalelor prețioase și a pietrelor prețioase la solicitarea organelor de urmărire penală, a organelor vamale sau a organelor de valorificare a acestor bunuri provenite din confiscări sau care sunt trecute în orice alt mod legal în proprietatea privată a statului, precum și la cererea persoanelor fizice și juridice se aprobă prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.”

24. La articolul 26, alineatele (2) și (2¹) se abrogă.**25. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 27. — (1) Restituirea obiectelor din metale prețioase și pietre prețioase preluate abuziv de stat, aflate în gestiunea de specialitate din cadrul Sucursalei Regionale București a Băncii Naționale a României, se efectuează de către aceasta numai la

cererea persoanelor îndreptățite, în baza actelor de proprietate sau a hotărârilor judecătorești definitive, după caz.

(2) În vederea executării hotărârilor judecătorești definitive este necesar ca persoanele îndreptățite să depună la Sucursala Regională București a Băncii Naționale a României o cerere prin care să solicite executarea titlului. La cererea de restituire potentul trebuie să anexeze următoarele documente:

a) hotărârea judecătorească definitivă, în original;

b) copia actului de identitate;

c) pentru alte persoane beneficiare decât cele păgubite, după caz, procura în original, certificatul de moștenitor sau alte acte prin care se poate stabili calitatea de proprietar.

(3) Pentru obiectele și bijuteriile din metale prețioase și pietre prețioase preluate abuziv de stat, depuse la Banca Națională a României, restituirea fizică a acestora se efectuează numai în măsura în care acestea se mai regăsesc ca atare în gestiunea de specialitate din cadrul Sucursalei Regionale București a Băncii Naționale a României.

(4) Dacă bunurile prevăzute la alin. (1) au fost valorificate în folosul statului și nu se mai regăsesc fizic în gestiunea băncii, urmează a se plăti persoanelor îndreptățite, în baza actelor de proprietate sau a hotărârilor judecătorești definitive, după caz, contravaloarea acestora, calculată la valoarea de piață actualizată.

(5) Pentru pietrele prețioase libere sau montate în bijuterii, preluate abuziv de stat, care nu se mai regăsesc fizic în gestiunea de specialitate din cadrul Sucursalei Regionale București a Băncii Naționale a României, urmează a se plăti persoanelor îndreptățite, în baza actelor de proprietate sau a hotărârilor judecătorești definitive, după caz, contravaloarea acestora calculată la valoarea de piață actualizată.

(6) Contravaloarea obiectelor din metale prețioase și pietre prețioase restituite în natura, precum și sumele plătite de către Banca Națională a României cu titlu de despăgubiri, cheltuieli de judecată și cheltuieli de executare se vor recupera de la Ministerul Finanțelor Publice. Restituirea acestor sume de către Ministerul Finanțelor Publice se va face trimestrial, după primirea documentelor justificative de la Banca Națională a României, din capitolul de despăgubiri civile, precum și cheltuieli judiciare și extrajudiciare derivate din acțiuni în reprezentarea intereselor statului, potrivit dispozițiilor legale.”

Art. II. — În cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „aur financiar” se înlocuiește cu sintagma „aur de investiții”.

Art. III. — (1) Obiectele din metale prețioase care, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, sunt marcate numai cu marca de garanție proprie stabilită și înregistrată la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, alături de marca de titlu, pot fi comercializate până la data de 30 iunie 2018.

(2) Până la data de 30 iunie 2018 marca de stat se poate aplica și pe obiectele din metale prețioase alături de marca de garanție proprie și/sau de marca de titlu.

(3) Obiectele din metale prețioase care poartă deja o marcă aplicată de o autoritate publică română începând cu anul 1906 se consideră legal marcate și pot fi comercializate.

Art. IV. — (1) Poansonalele cu mărci de garanție proprie se predau, în vederea desfigurării, la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Nerespectarea prevederilor alin. (1), precum și aplicarea mărcii de garanție proprie după data de 30 iunie 2018 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 6.000 lei la 12.000 lei.

(3) Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (2) se fac de către personalul împuternicit al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(4) Contravenției prevăzute la alin. (2) îi sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. V. — Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la 10 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. VI. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1344/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2003, cu modificările ulterioare.

Art. VII. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul economiei,

Dănuț Andrușcă

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția
Consumatorilor,

Marcel Bogdan Pandelică

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleşcanu

Ministrul delegat pentru afaceri europene,

Victor Negrescu

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenariat,

Ștefan-Radu Oprea

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 40 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2018 pentru aprobarea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 16 ianuarie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 3 alineatul (1), litera f) se abrogă.**

2. **La articolul 3 alineatul (2), după litera j) se introduce o nouă literă, litera k), cu următorul cuprins:**

„k) principiul întăririi dialogului social la toate nivelurile, în scopul creșterii aportului acestuia la dezvoltarea economică și socială.”

3. **La articolul 4 alineatul (2), litera l), punctele 2 și 7 se abrogă.**

4. **La articolul 4 alineatul (2) litera l), punctul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„9. avizează proiectele de hotărâri ale Guvernului pentru aprobarea regulamentelor-cadru de stabilire a locurilor de muncă, categoriilor de personal și a mărimii sporului pentru condiții de muncă, conform art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare;”.

5. **La articolul 4 alineatul (2), după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:**

„n) Dialog social:

1. coordonează dialogul social la nivel național, în condițiile legii;

2. pregătește, elaborează, negociază și urmărește încheierea înțelegerilor dintre Guvern și partenerii sociali reprezentativi la nivel național, potrivit legii;

3. inițiază, coordonează și urmărește realizarea programelor de dezvoltare a relațiilor de parteneriat social în colaborare cu autoritățile administrației publice centrale și locale, patronatele, sindicatele, asociațiile, fundațiile și alte structuri ale societății civile organizate, precum și cu organismele și instituțiile internaționale în domeniu;

4. organizează reuniunile Consiliului Național Tripartit pentru Dialog Social, în condițiile legii;

5. informează Guvernul cu privire la solicitările formulate de partenerii sociali — sindicate, patronate — în vederea analizării posibilității soluționării lor;

6. sprijină activitatea de dialog social desfășurată la nivelul administrației publice centrale și locale;

7. coordonează constituirea și gestionarea bazei de date și registrele de evidență privind organizațiile patronale și sindicale;

8. sprijină activitatea organizațiilor patronale și sindicale din domeniile sale de activitate;

9. întocmește rapoartele statistice trimestriale, semestriale și anuale privind numărul conflictelor colective de muncă, numărul salariaților care au participat la grevă, precum și numărul contractelor colective încheiate la nivel de unitate;

10. ține evidența raportărilor din teritoriu asupra stărilor tensionale cu potențial conflictual pentru informarea factorilor de decizie în vederea dezamorsării acestora.”

6. **La articolul 9, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Aparatul propriu al Ministerului Muncii și Justiției Sociale are un număr maxim de 434 de posturi, finanțate de la bugetul de stat, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

7. **La articolul 9, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹) cu următorul cuprins:**

„(2¹) Numărul maxim de posturi prevăzut la alin. (2) se suplimentează cu 20 de posturi de natură contractuală pe durată determinată, până la 31 august 2019, în vederea asigurării activităților de exercitare a Președinției României la Consiliul Uniunii Europene.”

8. **Articolul 14 se abrogă.**

9. **La articolul 18, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 18. — (1) Ministrul muncii și justiției sociale este ajutat în activitatea de conducere a ministerului de 5 secretari de stat, de secretarul general și secretarul general adjunct.”

10. **Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.**

Art. II. — Ministerul Muncii și Justiției Sociale predă Ministerului Fondurilor Europene un număr de 19 posturi și personalul aferent acestora, prin protocol de predare-preluare, încheiat în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — Ministerul Muncii și Justiției Sociale preia de la Ministerul Consultării Publice și Dialogului Social un număr de 27 de posturi și personalul aferent acestora, prin protocol de predare-preluare, încheiat în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. IV. — Încadrarea personalului în numărul maxim de posturi aprobat se realizează în termen de minimum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri, cu respectarea procedurii, dispozițiilor legale și regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul fondurilor europene,

Rovana Plumb

Ministrul finanțelor publice,

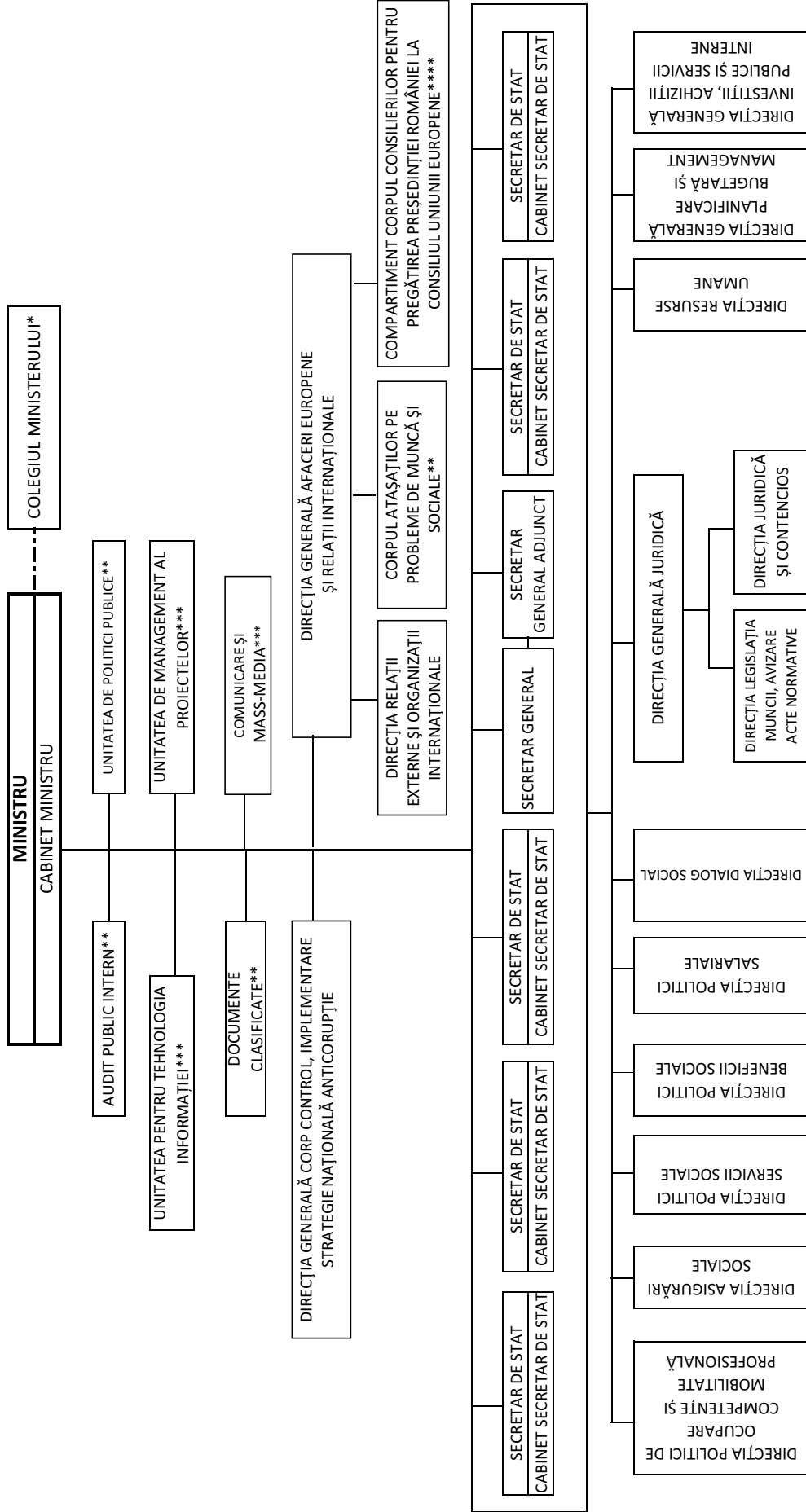
Eugen Orlando Teodorovici

București, 1 martie 2018.

Nr. 69.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Muncii și Justiției Sociale**

Numărul maxim de posturi este de 434
(exclusiv demnitarilor și posturile aferente cabinetului
ministrului).
Numărul maxim de posturi se suplimentează cu
20 de posturi contractuale pe perioadă
determinată până la 31 august 2019.

* Se organizează prin ordin al ministrului
** Se organizează la nivel de compartiment
*** Se organizează la nivel de serviciu
**** 20 posturi de natură contractuală pe durată determinată până la 31 august 2019

*) Anexa este reprodușă în facsimil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

